

Ellens fire årstider

Nedskrevet af Ellens ven Preben
i efteråret 2021 efter anvisning fra hende selv.

Der er så hyggeligt i den lille gamle by. Dér ligger klosteret og dér den store kirke, som er en domkirke, du ved der hvor biskoppen bor. Dér ligger slottet nede ved vandet og dér ligger alle de små gamle huse.

Byen er så gammel, at der har boet mennesker i næste 1000 år. Tusinde år. Det er længe, så længe, at det slet ikke kan tælles hvor mange, der har boet der i tidens løb.

I den by har Ellen boet fra hun blev født. Nu er Ellen 1 år gammel og har fået sig venner i byen. Det begyndte alt sammen dengang hun lige var blevet født.

Efteråret

Selvom det blæste rundt om hushjørnerne og man igen måtte have varmt tøj på, følte man sig godt tilpas i byen. Ellen var bare lige blevet født og kunne ikke gå selv. Så hendes mor tog hende med ud i byen på ture. Det kunne Ellen godt lide. Især når de gik ned til slottet. Ellen var så sikker på at det var et slot, men hendes mor blev ved med at kalde det en gammel borg. "Det er næsten lige så stort som det hus vi bor i" tænkte Ellen. "Det må også være meget fine folk, der bor der".

En dag da de kom forbi slottet kunne Ellen høre én der kaldte på hende. Det var jomfru Ellen. Ellen hed slet ikke Ellen endnu, hendes mor kunne ikke bestemme sig for om hun skulle hedde Ellen eller noget andet. Åh, hun var så fin, jomfru Ellen og havde sådan en rar stemme, tænkte Ellen. Og sådan noget fint tøj hun havde på. Bare jeg også kommer til at hedde Ellen.

Mens Mor gik og tænkte på en hel masse, som Ellen ikke vidste noget om, talte Ellen og Jomfru Ellen med hinanden. Jomfru Ellen fortalte, at hun var 500 år gammel. "Så længe har jeg altså ikke levet, jeg har været et spøgelse i mange, mange hundrede år. Altså et godt og rart spøgelse", sagde hun til Ellen, som selvom hun var nyfødt sagtens kunne se og høre og tale med Jomfru Ellen. "Kan du ikke fortælle mig om hvordan der var dengang du levede og hvordan det er at være et spøgelse" var Ellen begyndt at plage jomfru Ellen om når de mødtes. Ellen var ret god til at plage. "Jeg kan noget endnu sjovere" sagde jomfru Ellen. "Jeg kan hente dig om natten når du sover og så tage dig med op på slottet. Synes du ikke, at det kunne være spændende". Ellen blev helt forskrækket. Turde hun det, og så om natten når det var mørkt og ville Mor give hende lov til at gå ud, tænkte hun. Og gå selv kunne hun jo heller ikke endnu. "Pyt med det, jeg kommer og henter dig når

din mor er faldet i søvn, og du behøver da ikke at fortælle hende om det, vel?" sagde jomfru Ellen.

Åh, nu glædede Ellen sig sådan hele aftenen til, at Mor ville falde i søvn. Hun kunne så godt lide jomfru Ellen og håbede, at hun ville komme og tage hende med op til slottet allerede i nat. Hun var så spændt, at hun slet ikke selv kunne falde i søvn, men kom til, af lutter spænding, at spjætte med arme og ben og hun forsøgte at sige til Mor, at nu skulle de altså sove, men det kom til at lyde som, at hun bare skreg og ikke ville sove. Så spændt var hun. Balstyrisk kaldte Mor det og gik op og ned af gulvet med hende. Endelig sov hun og kort efter sov Mor.

Og så kom jomfru Ellen. Hun var endnu finere klædt på nu. Hun stod der i soveværelset i sådan en fin silkekjole i strålende farver, og havde en fin kyse på med perler syet på rundt omkring. "Ej, jomfru Ellen er vist en prinsesse" tænkte Ellen. "Nej jeg er ikke en prinsesse, men datter af en fornem hofdame. Men kom nu, ellers kommer vi for sent til ballet" svarede jomfru Ellen. Og så liste de ud af døren mens Mor sov tungt og godt.

På vej ind i slottet kom de forbi soldater der stod vagt og som hilste venligt på jomfru Ellen og sagde, at det da var et sødt barn hun havde med til ballet. "mor jer godt" sagde de. Efter at de var kommet igennem nogle mørke gange og op af trapper kom de ind i en stor sal hvor der var masser af lys der strålede om kap. Det var som om lysende bevægede sig og Ellen blev lidt forskrækket og så var der så mange mennesker i alt muligt flot og farvestrålende tøj, ligesom jomfru Ellens, i mange farver. Ellen blev helt flov for hun havde jo bare sin natdragt på, den med de små bamser. "De må ikke se mig sådan" sagde hun til jomfru Ellen, "det er flovt". "Se ned ad dig" svarede jomfru Ellen. Ellen så ned og blev igen helt forskrækket, for hun havde

den fineste røde fløjskjole på, med glasperler syet på over det hele. De glimtede i lyset og alle kom hen og hilste venligt på hende. Det var fra tiden før jomfru Ellen blev et spøgelse, så alle kunne se hende.

Prinsen, prinsen af Danmark, kaldte de andre ham, var der også og alle bukkede eller nejede for ham. Jomfru Ellen viste Ellen hvordan hun skulle gøre. Og så spurgte prinsen om Ellen ville danse med ham. Men først skulle de se på en meget lille mand lave forskellige kunster. Åh, det var så spændende. Han pustede ild ud af munden og sagde ting, som fik folk til at rødme og til at grine. Så kastede han to blå bolde hen til Ellen, men undervejs i luften skiftede de farve og blev gule. Da Ellen greb ud efter dem forsvandt de og var pist væk. Alle lo og klappede og råbte hurra for Ellen.

Og så dansede hun med prinsen, rundt og rundt, hun kunne slet ikke holde sig i ro. Hun havde det sådan som Mor ofte sagde det om dagen til dem hun kendte, at hun kastede sig rundt i sengen om natten. Ellen var så glad og prinsen var så venlig over for hende. Han sagde, at han håbede hun ville komme til alle ballerne på slottet. Han kaldte også huset et slot ligesom hun selv gjorde. Om hun ville.

I den næste tid hentede jomfru Ellen hende til bal næsten en gang om ugen. Men hun kom også og hentede Ellen på almindelige aftener, hvor de bare sad og talte foran den store åbne ild, som varmede så dejligt på den side, man vendte imod ilden mens man frøs på den anden side. Det var sjovt.

Men så en dag sagde jomfru Ellen ”i morgen rejser vil alle sammen ind til hovedstaden, for nu er efteråret forbi og det bliver kold vinter og så skal vi bo i et mindre slot”. Det er alt for langt væk til, at jeg kan komme og hente dig. Men måske ses vi næste år når det bliver sommer”. Åh hvor Ellen græd.

Vinteren

”Nu skal du altså have mere tøj på når vi går ud, og hue også, selvom du ikke kan lide at have den på” sagde Mor en morgen ”det er igen blevet koldere og det er vinter. Hun havde også tændt for varmeapparaterne. Ej, hvor er det kedeligt med dem. De varmer hele stuen op og er slet ikke som den store ild i pejsen oppe på slottet. Men jeg er nu alligevel stolt af, at vores hus er større end slottet.

Mor vil gerne køre tur med mig i en barnevogn, men der er så kedeligt når jeg ligger der på ryggen og ikke kan se andet end Mor. Men jeg holder meget af hende. Hun er den bedste i verden, synes jeg.

”Jeg tror, at vi snart kan vente sne” siger Mor en morgen. ”Så bliver der så fint hvidt over det hele”. Ellen tænker hvad sne mon er for noget og hvordan det kan gøre alting hvidt, så hun forsøger at kigge ud af vinduerne og at holde øje med farven på jorden når Mor kører hende en tur. Men der bliver ikke hvidt. Dag efter dag har jorden den samme farve som altid. Det er meget mystisk. Men så en dag er der hvidt og det er så fint, sådan som Mor også talte om. Jeg fik lov til at røre ved sneen, den er både kold og våd. Jeg forstår ikke helt hvad der er godt ved den, før jeg ser Mor trykke sneen sammen og lave en bold ud af den og kaste den afsted og er lige ved at ramme en mand i nakken. Øj, hvor jeg griner. Men det er altså svært at trykke sneen sammen. Hun er så dygtig Mor, jeg kan ikke. Når jeg forsøger bliver det bare en lille bitte bold som bliver til vand. Øv. Næste dag er sneen væk og det ser ud som altid. Det var der altså ikke meget grin ved.

Nu begynder Mor at tale om jul og julemanden. Det glæder jeg mig til for jeg kan godt lide hjulene, og at sidde og dreje rundt på dem, der er på mit legetøj. Det må være et meget stort hjul siden Mor gider tale om det, for jeg synes ikke hun ellers er så interesseret i hjul. Og så en hjulemand. Mon han har hjul

på i stedet for ben. Alle Mor taler med taler om hjul og om hvad de skal gøre med hjulene. Det er sjovt, for jeg tror, at det er mig der har sat gang i den snak, fordi jeg synes hjulene er så spændende. De taler meget om hvor vi skal kører hen for at se på hjul og de taler meget om mad. Hele tiden bliver der sagt, at der skal købes mad ind. Hjulemanden vil komme om natten og vi skal alle sammen have spist en masse før han kommer. Han kører ud med gaver, siger Mor. Så kan jeg bedre forstå, at han har brug for hjul, for så går det hurtigere og så bliver han ikke så træt. Han bliver måske også skubbet af sin mor.

"I dag skal vi på julemarked nede ved den store borg" siger Mor. "Vi skal se om der er nogle gaver, vi kan købe". Måske jeg så ser Jomfru Ellen, tænker jeg, for hun kan da ikke lade være med at komme og se på alle de hjul. Men jeg forstår altså ikke, at Mor og alle de andre pludselig er så interesserede i hjul. Jeg vil da gerne have et hjul mere, men det behøver da ikke være så besværligt at finde et og købe det.

På vejen derned begynder det at sne igen og Mor jubler af glæde. Jeg synes også det ser fint ud, men det er så vådt. Nede foran slottet er der en masse boder der sælger alt muligt kedeligt. Og der dufter af mad, som jeg ikke tror at jeg kan lide. Men jeg kan ikke se et eneste hjul.

Mens Mor er optaget af at tale med en anden dame og spiser noget hun kalder æbleskiver ser jeg pludselig Jomfru Ellen. Hun kommer løbende hen mod mig og giver mig et stort knus, "jeg håbede sådan at jeg mødte dig her på pladsen", vi er bare heroppe i dag for at købe julegave. Mor kan ikke altid forstå hvad jeg siger, men det kan Jomfru Ellen, så jeg spørger hende om hvor hjulene er, for jeg har glædet mig til at se dem. "Dit lille fjols" siger Jomfru Ellen "det er ikke hjul, men det er jul og der er ingen hjulemand, men en julemand. "Du har misforstået det". Og så forklarer hun mig at julen er den dag, man fejrer at det lille Jesusbarn blev født for mange, mange år siden.

Man spiser og drikke en masse, og nogle mennesker går i kirke for at fejre det, "du ved den gamle klosterkirke eller kirken inde på slottet" siger hun.

Julemanden har ben lige som vi har, men han har nogle rensdyr til at køre sig i en stor slæde, og så kører han ud med gaver til alle mennesker.

Jeg følte mig lidt dum, men sagde så til mig selv, at det har jeg ret til at være så nyt et menneske jeg er.

Det blev en dejlig jul. Ellen fik mange gaver og julemanden havde også en gave til Mor fra Ellen. Det var så spændende, at Ellen næsten ikke kunne sove i mange dage.

Vinteren var ikke færdig fordi det havde været jul. Om morgenen var det mørkt og dagene var korte. I flere uger lå der sne over det hele. Mor var så glad for sneen, så det var jeg også. Men så pludselig forsvandt sneen og der begyndte at komme små blomster op af jorden. "Nu er det forår", sagde Mor "nu bliver det mere lyst og dagene bliver længere". Men jeg skulle stadig i seng på samme tidspunkt.

Foråret

”Godmorgen” siger den store plante henne i hjørnet ved spisestuen, da Ellen kommer ned af trappen på Mors arm. ”Godmorgen” svarer Ellen. ”Det er forår nu” fortsætter planten. ”Hvad er forår?” spørger Ellen. ”Du ved da heller ikke noget, men selvfølgelig gør du ikke det, når jeg nu tænk mig om. Du er jo næsten lige blevet født. Men altså foråret er den tid på året, hvor naturen vågner efter sin vintersøvn”. Og planten fortsætter ”når du kommer ud skal du bare se, at alting spirer. Små planter kommer op af jorden og der er store knopper på træerne, som lidt senere på foråret bliver til blade og blomster. ”Du skal snakke med dem alle sammen når du er udenfor, lover du mig det” siger planten inde fra sit hjørne, ”de kan fortælle dig så meget, du kan have gavn af at vide. Og så kan du fortælle mig nyt om livet udenfor, for jeg kan jo ikke selv tåle at være ude, så jeg får ingen nyheder”.

Jeg må i en parentes, som den der nedskriver denne beretning tage til genmæle mod voksne, der læser denne fortælling, og som gør indvendinger og siger at planter ikke kan tale, i hvert fald ikke med mennesker, og at små babyer er lige så meget ude af stand til at tale med spøgelse og planter. Mit svar vil være: hvor ved du det fra? Parentes slut
Så er det klaret.]

Ellen har aldrig brudt sig om at ligge i en barnevogn og bare kikke op i kalechen eller himlen eller op på Mor. Hende ser hun jo hele tiden derhjemme, og det kan hun godt lide, men udenfor vil hun meget hellere se verden. Det har Mor forstået og hun bærer derfor Ellen på maven i en underlig ting, som Ellen ikke forstår. Men her til foråret har Mor købt noget hun kalder en klapvogn. ”Når jeg sidder i den vender jeg forud og kan se alt det der foregår på gaden” siger Ellen til planten i hjørnet. Mor er også begyndt

at give mig noget andet tøj på, så jeg ikke bliver for varm og hun siger ikke hele tiden, men kun en gang imellem, at "du skal altså beholde din hue på". Jeg kan altså ikke lide at have hue på det må hun da kunne forstå, tænker Ellen.

Nu bliver det rigtig sjovt når Mor kører tur med Ellen. "Jeg taler med alle planterne og det er så spændende." Allerede ude i gårdspladsen møder Ellen de små grønne skud, der siger, at de bliver til tulipaner inden det bliver sommer. Sommer tænker Ellen, jeg vil altså ikke spørge om alt det jeg ikke ved, de skal ikke tro, at jeg er dum. Mor giver Ellen lov til at kravle på græsplænen. "Vi er så pæne og så dækker vi jorden, som er så beskidt. Er du ikke glad for at kravle på os". "Jo, men jeg kan også godt lide at rode i jorden". Ellen synes at græsset er lidt selvglad, mere end hvad der er rimeligt. Så pænt er det heller ikke. Men nu opdager Ellen at planterne også kan høre hvad hun tænker. Græsset bliver både lidt fornærmet men også i tvivl om, om det nu også er så pænt som det selv tror. "Vent til du ser når vi er blevet slået" siger græsset. "Bliver I slået. Jamen det skal I da ikke finde jer i. Ingen må gå rundt og slå hinanden. Det har Ellen hørt Mor sige, og det synes hun er rigtigt. Ellen synes i det hele taget, at alt, eller i hvert fald næsten alt, hvad Mor siger er rigtigt. "Du er da en være uvidende en. Det hedder at vi bliver slået, når nogen kommer og klipper os". Og så tager de hævn og siger "du skulle også tage at få håret klippet, det vil pynte". "Pyt med dem, jeg synes, jeg er fin med det hår jeg har og det synes Mor også, så jeg skal ikke klippes". Dumme græs!

Ellen synes, at det er så mærkeligt at se på de små grønne skud som vokser sig store og på at hækken, som Mor ofte kører Ellen forbi, får grønne blade. "Jeg kan godt lide alle jer planter" sige Ellen gang på gang når hun ser på både de planter hun efterhånden kender godt og som hilser på hende med et godmorgen eller et godeftermiddag, Ellen, når de kører forbi. Men Ellen ser også på biler og toget der sommetider kører forbi så Mor og hun selv må

vente på, at det har passeret gaden. Men hverken toget eller bilerne har tid til at tale med Ellen. Enten står de stille og sover tungt eller også kører de forbi med fuld fart. "Godt, at jeg har masser af tid og at planterne står helt stille og vist aldrig sover, for de vil altid gerne snakke og jeg har jo en opgave med at lytte til nyt, også sladder sagde planten i hjørnet, hvad så sladder er for noget. Det ville jeg ikke spørge om. Jeg vil så nødig lyde dum." Planten i hjørnet havde fortalt Ellen at den også havde en mor og mange mødre forud, og de havde i tusindvis af år set sådan ud. "Tusindvis af år lyder af meget" svarede Ellen. Da Ellen kort efter sidder i sin klapvogn ud i Mors lille have og venter på, at Mor skal finde sin frakke, så sine nøgler og så min lille drikkedunk, taler jeg med tulipanerne. Det havde vi god tid til for Mor brugte altid meget tid på at lede efter de ting, vi skal have med, det synes jeg er rart. "Jeg har i hvert fald ikke travlt" siger Ellen ud i luften.

Tænk, tulipanerne har slet ikke set sådan ud i så mange år. Det er vist kun, så vidt de vidste, nogle hundrede år. "Men er vi ikke fine, sådan som vi ser ud?" spurgte de Ellen om. "Jo" svarede Ellen "jeg synes I er så fine". Ellen vidste godt, at hun synes, at den røde tulipan var den fineste. Men hun ville ikke sige det til tulipanerne, for ikke at gøre dem med andre farver kede af det. Hver dag var verden forandret, alt sprang ud som Mor kaldte det. Alle planterne talte i munden på hinanden, og Ellen talte med. Og fuglene pippede og fløjtede så fint. Det var så muntert. Ellen fortalte det hele til planten i hjørnet: Nogle fugle byggede rede et sted, hvor det ikke var passende, at de havde rede, nogle planter sprang for tidligt ud og stod og var stolte af det. Nogle planter fik ikke vand nok og gik ud. En lille kat fulgte ofte efter Mor og Ellen når de gik tur. Den ledte efter noget den kaldte et godt hjem. Der var skænderi mellem to mågekvinde der havde den sammen mand. Noget af det kaldte planten vigtige oplysninger om naturens gang andet rent sladder. "Tak for alle oplysningerne, jeg er meget glad for at høre dig fortælle" sagde den til Ellen.

Så begyndte tingene derude at ligne sig selv fra den ene dag til den næste dag og det blev varmere.

Sommeren

Mor gik og talte med sig selv, og jeg hørte kun efter med det ene øre. Hun var ved at tømme tørremaskinen og havde slet ikke spurgt mig om at hjælpe. Det kunne jeg ellers så godt lide at være med til. Men jeg havde egentlig heller ikke tid. Jeg trænede i at kravle hurtigt og havde travlt med at undersøge forskellige installationer, men opfangede enkelte ord, som Mor sagde og som jeg ikke forstod. Det var ord som lyse nætter, Skt. Hans aften, stranden og ud at bade. Hun var vist i sine egne tanker, men så vendte hun sig mod mig og sagde "Ellen det er ikke længere forår, det er blevet sommer og så skal vi leve på en helt anden måde, vi skal meget mere udenfor.

Var det ikke det ord, sommer, som Jomfru Ellen brugte, da hun rejste fra slottet, dengang det var efterår og sagde, at hun ville komme igen når det blev det der sommer, som jeg ikke vidste hvad var? Men nu er det så blevet sommer tænkte Ellen, bare vi skal ned til slottet så jeg kan møde Jomfru Ellen. Men nej, Mor siger, at vi i dag skal en tur ned til stranden, og måske bade i det stor vand, som jeg har set når vi var nede i havnen.

Det blev der ikke noget af for så kom ham der postmanden med en stor pakke, som Mor havde købt og som hun straks pakkede ud. "Ser her, Ellen, det er en gummibåd, men vi skal bruge den som et svømmebassin til dig ude i haven. Det tog hende lang tid at puste den op og at fylde vand i. Jeg var lidt bange for den, men kunne godt lide den gule farve. Så tog hun alt tøjjet af mig, også bleen, og satte mig ned i vandet, sammen med min lille and, som jeg kaldte Anden Frederik. Og noget andet legetøj. Det kunne jeg godt lide.

"Det er jo en båd vi sidder i" siger Anden Frederik "så skal vi ikke tage ud og sejle på det store vand". Den var Ellen med på fordi Anden Frederik sagde, at

den kendte alt til at sejle rundt på det store vand fra tidligere i dens liv, før den blev mit legetøj.

”Men hvor vil du gerne have at vi sejler hen” spurgte Anden Frederik. ”Til Sverige røg det mig ud af munden”, for jeg havde så tit hørt Mor tale om, at vi skal over til Sverige når vi får tid til det. Anden Frederik var med på ideen, og vi lagde straks fra land. Den sagde, at den stor by vi kunne se ovre på den anden side af vandet, skulle vi bare styrer mod. Byen lå i Sverige, sagde Anden Frederik. Heldigvis var der en stille vind, der kom fra den side vi havde i ryggen og som skubbede os frem. Heldigvis kunne Mor slet ikke se, at vi sejlede afsted for ellers havde hun nok forbudt det.

Jeg blev lidt bange da jeg så, at vi var ude midt på vandet og der var mange store skibe omkring os. Men de store skibe truttede bare i hornene og sømændene vinkede til os og råbte ”God tur, Ellen og Anden Frederik, vi skal nok sejle uden om jer og jeres fine gule båd”.

Da vi kom i land i en by, som Anden Frederik kaldte Helsingborg stod Anden Frederiks onkel og ventede på os. ”Goddag børn”, sagde han ”og velkommen til Sverige. Jeg hedder Anda Frede og har planlagt en tur i byen og bagefter skal vi hjem til mig, så I kan hilse på min kone Anda Frida og alle vores små ællinger”.

Sikke en dag vi havde. Folk talte et sprog som jeg ikke kunne forstå ret meget af, men de var venlige, da vi travede op gennem byen nede fra havnen. Men byen lignede altså vores egen by ret meget. Anda Frede sagde at vi skulle finde noget at drikke og spise, så han førte os hen til noget han kaldte en restaurant. Da en mand med forklæde så os, sagde han straks ”jeg kan se at du har gæster Anda Frede. Jeg kommer med tre serveringer hvis I vil tage plads. Og kort efter sad vi med tre tallerkner, to med andemad og en med græskarmos til mig. Vi smovsede.

Nede ved åen, der løber gennem byen hilste vi bagefter på Anda Fredes mange venner som svømmede rundt i vandet og stak hovedet ned i vandet og gnaskede vandgræs. Der var også en svane, som jeg havde set hjemme ved slottet. Det var vist en sur gammel svane, for da jeg spurgte den om Jomfru Ellen var kommet tilbage fra den store byen, sagde den "jeg kender ingen Jomfru Ellen og hvad er det for et dumt sprog du taler, lille pige. Tag hjem til dit eget land." "Du skal ikke tage dig af ham", sagde Anda Frede "han kan ikke lide fremmede. Sådan er det også i dit eget land, der er nogle, der ikke bryder sig om, at der kommer fremmede, der ikke kan tale jeres sprog. Uf, de skulle have!"

Anda Frida var så sød. Hun præsenterede mig for alle sine ti ællinger, som jeg ikke kan huske hvad hed. Og så sad vi og talte om, at jeg skulle tage Mor med over og besøge dem. De ville så gerne møde hende. "Men jeg tror ikke at hun tør sejle med i den lille gummibåde" siger jeg. "Selvfølgelig ikke" svarer Anda Frede "der er vist så meget du ikke ved. Så du ikke de store både, der sejler frem og tilbage mellem din by og vores by. Den skal I tage med.

Fordi vinden nu var imod os foreslog Anda Frede at vi tog med færgen, som han kaldte den store båd, tilbage. Og snart efter var vi hjemme igen, i haven bag ved vores hus og sad og plaskede i vandet da Mor sagde, at nu var det nok med det der badning for i dag. Hun skulle lige vide hvad vi havde lavet.

Mange dage senere tog Mor og jeg ned til stranden, som jeg nu vidste hvad var. Det var varmt og jeg havde kun ble på. I dag var der små bølger på vandet og jeg tænkte, at det var godt, at de ikke var der, da Anden Frederik og jeg sejlede over til Sverige. Jeg kravlede ned mod vandet for at se nærmere på bølgerne, men så var der en fin sten, jeg fik øje på, og så glemte jeg alt om bølgerne.

Det er blevet efterår igen, og i dag er Ellen et år gammel. Hun har fødselsdag. Hun kender nu sin by fra alt det, hun har gjort Mor og med sine venner, og fra turene i klapvognen, hvor hun har set en masse huse, biler, toge, færges og også mennesker. Det er flest mennesker kender hun ikke, men hun ser også alle de venner hun har fået i løbet af året. De hilser når de ses, og en gang imellem, når Mor er optaget af noget andet, følges de med hende.

Mor kan ikke se dem.

Og det er Ellen på den ene side ikke så ked af, for der var sikkert meget, hun ikke havde måtte gøre, hvis Mor havde vidst det.

Men på den anden side er Mor også så sød og sjov, at hun sikkert gerne ville have været med.

Måske, tænker Ellen, har Mor godt vidst hvad jeg lavede og syntes, at det var helt i orden, for nogle gange siger Mor, når hun ser mig gøre noget, at hun kan huske, at sådan gjorde hun også som barn.